

Tijdschrift tot bemoediging, lering en bevestiging in de waarheid, die
in Christus Jezus is.

J.v.d.Heijdenstr. 17, 3817 JE Amersfoort. Tel. 033 4619171
Zie www.JezusVerlosser.nl e-mail: info@JezusVerlosser.nl

Uren, dagen, maanden, jaren,
vliegen als een schaduw heen.
Ach, wij vinden, waar wij staren,
niets bestendigs hier beneên!
Op de weg, die wij betreden,
staat geen voetstap die beklijft.
Al het heden wordt verleden,
schoon 't ons toegerekend blijft.

Dat de tijd hier 't al verover',
aan geen tijdperk hangt mijn lot.
Gij, Gij blijft mij altijd over,
Gij blijft eindeloos mijn God.
Welk een ramp mij hier ook nader',
'k vind in U mijn rustpunt weer.
Gij blijft in uw Zoon mijn Vader,
wat verander', wat verkeer!

Snel dan jaren, snelt vrij henen
met uw blijdschap en verdriet.
Welk een ramp ik moog' bewenen
God, mijn God, verandert niet!
Blijft mij alles hier begeben,
voortgeleid door Zijne hand,
schouw ik uit dit nietig leven
in mijn eeuwig vaderland.

R. Feyt

Voor u ligt alweer het laatste "broodje" van het jaar 2009. Met recht kunnen we instemmen met dit gezang dat uren, dagen, maanden en jaren als een schaduw heenvliegen. Wel hopen we dat voor u allen 2009 een jaar met de Heer was, wat u ook wedervaren is en dat u voor wat voor u ligt van harte kunt zeggen: "wat de toekomst brengen moge, mij geleid des Heren hand."

Wij wensen u allen gezegende Kerstdagen toe.

De profetie van Ezechiël (15)

Vorige maand zijn we geëindigd met vers 14 van hoofdstuk 20, waarin we gelezen hebben dat de Here de Israëlieten toch verlost heeft ondanks hun verstoktheid (zij wierpen hun afgoden niet weg toen zij uit Egypte trokken, ondanks Gods verordening) en ook in de woestijn voor hun bleef zorgen ondanks hun weerspanningheid.

Hoofdstuk 20 (vervolg)

15 Nochtans zwoer Ik hun in de woestijn, dat Ik hen niet zou brengen naar het land dat Ik hun gegeven had, vloeiende van melk en honig - een sieraad is het onder alle landen - ,

16 omdat zij mijn verordeningen verwierpen, niet naar mijn inzettingen wandelden en mijn sabbatten ontheiligden, want hun hart ging uit naar hun afgoden.

17 Maar Ik ontzag hen, zodat Ik hen niet verdierf en geen einde aan hen maakte in de woestijn.

De Here verdelgde hen niet, maar hield hen niet voor onschuldig zoals we uit de boeken van Mozes reeds weten. Deze verzen maken ons echter toch iets meer duidelijk van de gezindheid en het doen en laten van Israël in de woestijn. Dat ze zozeer hun afgoden bleven dienen kan ons verbazen. Maar meer reden tot verbazing is er in het geduld en de genade van God, die zij zo beledigd hebben.

18 Toen zeide Ik tot hun zonen in de woestijn: Wandelt niet naar de inzettingen van uw vaders, onderhoudt hun verordeningen niet en verontreinigt u niet met hun afgoden.

19 Ik ben de HERE, uw God, wandelt naar mijn inzettingen en onderhoudt naarstig mijn verordeningen.

20 Heiligt mijn sabbatten, dan zullen deze een teken zijn tussen Mij en u, opdat gij weet, dat Ik, de HERE, uw God ben.

21 Maar die zonen waren weerspanning tegen Mij; zij wandelden niet naar mijn inzettingen en onderhielden geenszins mijn verordeningen - de mens die ze opvolgt, zal daardoor leven. Mijn sabbatten ontheiligden zij, zodat Ik overwoog mijn grimmigheid over hen uit te storten, mijn toorn ten volle over hen te doen komen in de woestijn.

22 Maar Ik trok mijn hand terug en handelde ter wille van mijn naam, om die niet te ontheiligen ten aanschouwen van de volken voor wier ogen Ik hen had uitgeleid.

Ondanks het feit dat de zonen van Israël gezien hadden dat de Here de mannen die ongehoorzaam geweest waren had doen omkomen in de woestijn, veranderden zij hun leven niet en deden als hun vadersen gedaan hadden. Amos had het volk reeds voorgehouden wat hun vadersen gedaan hadden: “Hebt gij Mij slachtoffers en spijsoffers gebracht in de woestijn, veertig jaar, huis Israels, en tevens gedragen Sakkuth, uw koning, en Kewan, uw stergod, uw beelden die gij u gemaakt hebt? Dus zal Ik u in ballingschap voeren, - voorbij Damascus - zegt de HERE, wiens naam is God der heerscharen.” (Amos 5:25-27) De Here had die bedreiging uitgevoerd, zoals zij zelf konden getuigen. Slechts ter wille van zijn naam had Hij hen opnieuw niet verdelgd.

23 Nochtans zwoer Ik in de woestijn, dat Ik hen zou verstrooien onder de volken en verspreiden over de landen,
24 omdat zij mijn verordeningen niet opvolgden, mijn inzettingen verwierpen, mijn sabbatten ontheiligden en omdat hun ogen gevestigd waren op de afgoden van hun vadersen.

We kunnen dat in Leviticus 26 lezen en eveneens in het boek Deuteronomium. De woorden daar waren dus niet alleen een waarschuwing, maar werden ook ingegeven door hun gedrag in de woestijn. En als we nadenken over de gang van de christenheid, moeten we zeggen dat daar de ongehoorzaamheid en de afgoderij niet minder zijn geweest dan onder Israël. En dat we dat te weinig beseffen, toont dat er ook onder ons van gewenning aan het kwade sprake is, een reden tot verootmoediging. We blijken inmiddels geneigd om het zogenaamd mindere kwaad, hoewel we het met de mond desnoods veroordelen, te aanvaarden als geen verhindering tot gemeenschap.

(Dat we daarnaast ook geneigd zijn eigen wetjes of gewoonten te verheffen tot voorschriften van God, zoals ook onder Israël de overleveringen der ouden dat karakter hadden gekregen, is zeer geschikt om onze ogen te sluiten voor de dingen waarin we falen. Die eigen verordeningen bewerken bovendien verachting van geboden des Heren, daar velen geneigd zijn menselijke voorschriften met de geboden van de Here op één lijn te plaatsen en te veronderstellen dat de laatste even weinig betekenis hebben als de menselijke gewoonten en voorschriften.)

25 Toen gaf Ik hun zelf inzettingen die niet goed waren, en verordeningen waardoor zij niet zouden leven.

26 Ik verontreinigde hen door hun offergaven - doordat zij alle eerstgeborenen door het vuur lieten gaan - om hen te verbijsteren, en opdat zij zouden weten, dat Ik de HERE ben.

De Here heeft hun nooit geboden hun kinderen te offeren, maar ze als het ware de vrije teugel gegeven opdat ze zouden ondervinden waarheen hun dienen van de afgoden hen brengen zou.

Een antwoord kregen de oudsten niet. Zij kregen slechts een overzicht van de geschiedenis van hun voorgeslacht. Dat was wel geschikt om hen tot inkeer te brengen en te doen inzien dat er geen reden was om te vragen, maar wel om zich te verootmoedigen en zich in Gods licht af te vragen hoever ook zichzelf ontrouw waren en dubbelhartig. Want is er bij de Here niet altijd ontferming als er waarachtige terugkeer tot Hem en verootmoediging is?

27 Daarom, mensenkind, spreek tot het huis Israëls, en zeg tot hen: Zo zegt de Here HERE: ook hiermee hebben uw vadersen Mij gelasterd, dat zij Mij ontrouw geworden zijn.

28 Toen Ik hen gebracht had naar het land dat Ik gezworen had hun te zullen geven, keken zij naar elke hoge heuvel en naar elke bladerrijke boom en offerden daar hun offers, brachten daar hun ergerlijke offergaven, bereidden daar hun liefelijke reuk en plengden er hun plengoffers.

29 En Ik zei tot hen: Wat is dat voor een hoogte, waarheen gij opgaat? Daarom wordt zij Hoogte genoemd tot op de huidige dag.

Israël had een overvloed aan zegen van de Here ontvangen, zelfs geheel een land met bomen die zij niet geplant en huizen die zij niet gebouwd hadden en het was wel zeer godslasterlijk om dan de afgoden dankbaarheid te betonen! In de woestijn hadden ze nog kunnen zeggen "waar blijft nu de vervulling van Gods beloften? Hij zou ons toch in een goed land brengen!" Ook al betekende dat een leugenachtige ontkenning van hun zonde, die hen zo lang deed rondzolen. Maar toen zij Kanaän in bezit hadden genomen had de Here geheel zijn belofte aan de vadersen vervuld. Toch werden ze ontrouw.

Dat zij de heidenen niet verdreven zoals de Here geboden had, is zonder twijfel een belangrijke oorzaak van die ontrouw geweest. We kunnen wel denken dat ongehoorzaamheid op één punt niet zo ernstig is, maar die ongehoorzaamheid is als het openen van een deur. De afdwaling zal dan veel groter worden dan wij kunnen voorzien.

30 Daarom zeg tot het huis Israëls: Zo zegt de Here HERE: zult gij u op de wijze van uw vaders verontreinigen en hun gruwelen overspelig nalopen?

31 Ja, door uw offergaven te brengen - uw zonen door het vuur te laten gaan - verontreinigt gij u aan al uw afgoden, tot heden toe, en zou Ik Mij dan door u laten raadplegen, huis Israëls? Zo waar Ik leef, luidt het woord van de Here HERE, Ik laat Mij door u niet raadplegen.

Er is het woord uit Spreuken 28:9: "Die zijn oor afwendt van de wet te horen, diens gebed zelfs zal een gruwel zijn". De Here antwoordde niet en luistert niet naar hen die volhardend naar Hem niet luisteren. Hij zal hun slechts hun zonden voor ogen stellen, opdat zij zich bekeren.

32 En wat u in de zin gekomen is, zal geenszins geschieden, namelijk dat gij zegt: wij willen aan de volken gelijk worden, gelijk aan de geslachten der landen, door hout en steen te dienen.

33 Zo waar Ik leef, luidt het woord van de Here HERE, met sterke hand, met uitgestrekte arm en met uitgestorte grimmigheid zal Ik over u heersen.

34 Ik zal u voeren uit het midden der volken en u bijeenbrengen uit de landen waarin gij verstrooid zijt, met sterke hand, met uitgestrekte arm en met uitgestorte grimmigheid.

35 Ik zal u brengen naar de woestijn der volken en daar met u in het gericht treden, van aangezicht tot aangezicht.

36 Zoals Ik met uw vaders in het gericht getreden ben in de woestijn van het land Egypte, zo zal Ik ook met u in het gericht treden, luidt het woord van de Here HERE.

37 Ik zal u onder de herdersstaf doen doorgaan en u brengen in de band van het verbond.

38 Ik zal de weerspanningen uit u uitschiften en hen die tegen Mij overtreden hebben; wel zal Ik hen leiden uit het land waarin zij als vreemdelingen vertoeven, maar in het land van Israël zullen zij niet komen. En gij zult weten, dat Ik de HERE ben.

Aan de volken gelijk worden? Neen, de geschiedenis laat ons zien dat het anders is gegaan. De Here heeft met grimmigheid over hen geheerst, eeuwen lang.

Maar in vers 34 laat de Here horen wat Hij in de toekomst met hen zal doen. Hij zal hen wel uit de landen verzamelen, maar dan met hen in het gericht treden. Die onder hen ongehoorzaam en onbekeerlijk gebleven zullen zijn, zullen uitgeleid worden, niet om

in vrede in Israël te wonen, maar om door de Here gericht te worden.

Over dat toekomstig handelen van God met het nageslacht van Israël wordt ook in andere Schriftgedeelten geschreven.

De Here laat zijn beloften niet vallen en zijn plannen met Israël zullen vervuld worden. Maar de uiteindelijke zegeningen zullen niet aan een onbekeerlijk volk ten deel vallen. Niet de wil van Israël, maar de wil van God zal geschieden, want een overblijfsel zal behouden en gezegend worden.

39 En gij, huis Israëls, zo zegt de Here HERE, welaan, laat ieder zijn afgoden maar dienen! Doch later, dan zult gij naar Mij luisteren en mijn heilige naam niet meer ontheiligen met uw offergaven en uw afgoden.

40 Want op mijn heilige berg, op de hoge berg Israëls, luidt het woord van de Here HERE, daar zal het ganse huis Israëls in zijn geheel Mij in het land dienen. Daar zal Ik behagen in hen hebben en daar zal Ik heffingen van u vorderen en het beste uwer gaven, bij alles wat gij heiligt.

Hoewel ik niet deskundig ben, meen ik toch dat de Statenvertaling vers 39 meer correct weergeeft: "En gijlieden, o huis Israëls, alzo zegt de Heere HEERE: Gaat henen, dient een ieder zijn drekgoden, ook hierna, dewijl gijlieden naar Mij niet hoort; doch ontheiligt niet meer Mijn heiligen Naam, met uw giften en met uw drekgoden."

De gedachte is hier dat er geen hoop was dat Israël de dienst aan de afgoden zou verlaten. Later echter, in dagen die zelfs nu nog toekomstig zijn, als Israël zich na gestrenge tuchtiging bekeerd zal hebben (de grote verdrukking, Matth. 24:21), zal Israël de Here op een Hem welgevallige wijze dienen.

41 Als in een liefelijke reuk zal Ik behagen in u hebben, wanneer Ik u voer uit het midden der volken. Dan zal Ik u uit de landen waarin gij verstrooid zijt, bijeenbrengen en Mij aan u de Heilige betonen ten aanschouwen van de volken.

42 En gij zult weten, dat Ik de HERE ben, als Ik u in het land van Israël brengen zal, in het land dat Ik gezworen heb aan uw vaderen te geven.

43 Daar zult gij terugdenken aan alle handel en wandel, waarmee gij u verontreinigd hebt, en van uzelf walgen om al de slechte daden die gij bedreven hebt.

44 En gij zult weten, dat Ik de HERE ben, wanneer Ik ter wille van mijn naam niet met u doen zal naar uw verkeerde wandel en naar

uw verdorven handel, huis Israëls, luidt het woord van de Here
HERE.

Deze verzen verwijzen naar de tijd als de Here ten slotte zijn beloften voor Israël vervuld zal hebben, als Christus zal zijn teruggekomen en Hij als de grotere Hogepriester die uit het heiligdom, de hemel, naar buiten zal treden, het volk zal kunnen zegenen zoals eertijds de opvolgers van Aäron op de grote verzoendag. Dan zal Israël voor de eertijds verworpen Koning buigen zoals de broers in het ver verleden voor Jozef gebogen hebben. Dan ook is de gezegende tijd van het vreedrijk aangebroken en zal de door God gezalfde Koning - zijn naam is Jezus - heersen. Het volk zal dan alsnog treuren om hun zondige wandel in het verleden en rouwklagen om de dood eertijds van Hem die hun tot zegen zal zijn. (Zacharia 12:10-14)

45 Het woord des HEREN kwam tot mij:

46 Mensenkind, keer uw gelaat naar het zuiden, laat uw woorden stromen tegen de Zuiderstreek, profeteer tegen het woudgebied, het Zuiderland,

47 en zeg tot het woud van het Zuiderland: Hoor het woord des HEREN: zo zegt de Here HERE: zie, Ik steek een vuur in u aan, dat elke groene boom en elke dorre boom in u zal verteren. De laaiende vlam zal niet uitdoven, maar van het zuiden tot het noorden zullen alle aangezichten erdoor verzengd worden.

48 En al wat leeft zal zien, dat Ik, de HERE, ze ontstoken heb; zij zal niet uitdoven.

49 Toen zeide ik: Ach, Here HERE, men zegt van mij: spreekt hij niet enkel in raadselspreuken?

Het zuiderland in Israël moet wel bosrijk geweest zijn, zoals dat land in het algemeen. Kirjath Jearim, de oude naam van Hebron, betekent stad van de bossen en in de Schrift is meermalen sprake van het woud van Efraim. Vers 47 spreekt evenwel in beeldspraak over de ramp die het volk zou treffen als oordeel des Heren.

Maar de Joden om Ezechiël heen hadden hun hart voor Gods Woord uit de mond van Ezechiël gesloten en konden zijn woorden niet vatten, zoals eeuwen later de Joden de gelijkenissen die de Here gesproken heeft, niet verstaan hebben.

Wordt D.V. vervolgd.
J.Ph.B.

~~~~~

Samenkomen in Zijn naam

Inleiding

Wanneer we de gewoonte hebben om 's zondags naar een samenkomst te gaan, waar we andere gelovigen ontmoeten dan is dat ongetwijfeld een goede zaak. De Here Jezus had een dergelijke gewoonte ook zoals we lezen in Lukas 4:16: "En Hij kwam te Nazareth, waar Hij opgevoed was, en Hij ging volgens zijn gewoonte op de sabbatdag naar de synagoge....."

We weten niet veel van de opvoeding die de Here Jezus genoten heeft. Gods Woord spreekt daar niet over en daarom moeten wij er ook niet over filosoferen. Wat we wel weten vinden we eveneens in het evangelie van Lukas.

Lukas 2:21: "En toen acht dagen vervuld waren, zodat zij Hem moesten besnijden, ontving Hij ook de naam Jezus, die door de engel genoemd was, eer Hij in de moederschoot was ontvangen."

Lukas 2:22-24: "En toen de dagen hunner reiniging naar de wet van Mozes vervuld waren, brachten zij Hem naar Jeruzalem om Hem de Here voor te stellen, gelijk geschreven staat in de wet des Heren: Al het eerstgeborene van het mannelijke geslacht zal heilig heten voor de Here, en om een offer te brengen overeenkomstig hetgeen in de wet des Heren gezegd is, een paar tortelduiven of twee jonge duiven."

Lukas 2:39: "En toen zij alles volbracht hadden, wat volgens de wet des Heren te doen was, keerden zij terug naar Galiléa, naar hun stad Nazareth."

Lukas 2:41: "En zijn ouders reisden elk jaar naar Jeruzalem, op het Paasfeest."

Uit deze teksten kunnen we opmaken dat Maria en Jozef handelden zoals Gods Woord (de wet) hen had geleerd. Hoewel de Heer Gods Zoon was, de Schepper van alle dingen, die gekomen was om de wet (Gods Woord) te voleindigen, groeide Hij als mens op in een gezin waar veel dingen uit gewoonte volgens de wet plaatsvonden. Het is zeker een grote zegen wanneer wij hebben mogen opgroeien in een gezin waar dingen gebeuren, misschien wel uit gewoonte, maar dan wel gewoonten die ingegeven zijn door Gods Woord.

Van een gaan naar de synagoge lezen we in de wet niets. Als “instituut” vinden we het niet in het Oude Testament. Veel van wat daar gebeurde was gebaseerd op de overleveringen van het ene geslacht op het andere en de Farizeeën hadden zo nog het één en ander aan regels en richtlijnen toegevoegd aan de wet. Er werd echter wel de wet (Gods Woord) gelezen en geleerd.

We vinden ook niet expliciet in de evangeliën vermeld dat de Heer met zijn ouders geregeld naar de synagoge ging. De tekst leert ons echter wel dat de Heer naar zijn gewoonte op de sabbatdag naar de synagoge ging.

Dat mogen wij in overdrachtelijke zin ook doen: naar gewoonte op de zondag naar de samenkomst gaan. Uit de teksten die we gelezen hebben mag nog wel een kenmerk van de gewoonte naar voren worden gebracht, namelijk dat het een gewoonte naar Gods Woord is en dat in een dergelijke samenkomst gehandeld wordt naar en geleerd wordt uit Gods Woord.

Een zodanige samenkomst, in overeenstemming met Gods Woord, is het bezoeken meer dan waard, al was het alleen maar uit gewoonte. Het is ook goed wanneer ouders hun kinderen meenemen naar zo'n samenkomst, immers jong geleerd is oud gedaan.

De samenkomst zoals wij die kennen is natuurlijk niet te vergelijken met een bezoek aan de synagoge op de sabbat. We leven immers in de genadetijd, waarin niet het volbrengen van de wet van ons wordt gevraagd, maar ons de genadegave van God wordt getoond die Hij ons gaf door zijn Zoon te zenden als zoenoffer voor onze zonden. We willen dan ook aan de hand van Gods Woord de kenmerken van onze samenkomst, zoals we die naar gewoonte op de zondag houden, verder onderzoeken.

Het belangrijkste kenmerk: de Heer is in het midden

In Mattheüs 18:20 lezen we de volgende woorden die de Heer sprak tot zijn discipelen: “Want waar twee of drie vergaderd zijn in mijn naam, daar ben Ik in hun midden.” Dat is wel een heel bijzondere tekst met een geweldige belofte van de Heer zelf: daar ben Ik in het midden van hen. We kennen deze tekst allemaal en hij wordt vaak aangehaald in aanbevelingsbrieven. Het is echter goed de inhoud

ervan eens goed tot ons te laten doordringen, zeker wanneer we nadenken over ons samenzijn als gelovigen.

Gelovigen zijn we wanneer we geloven dat de Here Jezus voor onze zonden gestorven is aan het kruis van Golgotha en ons vrijgekocht heeft van de vloek der wet. Gelovigen zijn we wanneer we beseffen dat we met de Here Jezus begraven zijn, maar ook met Hem opgewekt zoals we lezen in Rom. 6:3 en 4: "Of weet gij niet, dat wij allen, die in Christus Jezus gedoopt zijn, in zijn dood gedoopt zijn? Wij zijn dan met Hem begraven door de doop in de dood, opdat, gelijk Christus uit de doden opgewekt is door de majesteit des Vaders, zo ook wij in nieuwheid des levens zouden wandelen." Recht op een nieuw leven hadden we niet; immers leert Rom. 6:23 ons: "Want het loon, dat de zonde geeft, is de dood,..." Daarmee was het oordeel over ons uitgesproken. Vers 23 vervolgt echter met: "... maar de genade, die God schenkt, is het eeuwige leven in Christus Jezus, onze Here." Wat een liefde had de Heer voor ons dat Hij zo wilde lijden en sterven om ons dit eeuwige leven te geven. Zouden we dan niet bij Hem willen zijn wanneer die mogelijkheid zich voordoet?

Welnu, die mogelijkheid doet zich voor: er is een plaats waar de Heer in het midden is. Misschien gaan we daar uit gewoonte naar toe. We ontmoeten daar andere gelovigen, we zingen en lezen daar uit de Bijbel, maar is niet het allerbelangrijkste dat we onze Heer en Heiland daar mogen ontmoeten, die ons kocht met zijn kostbaar bloed? Daar wil Hij zichzelf aan ons tonen, fysiek zelfs in de tekenen van brood en wijn, die Hij zelf heeft ingesteld tot zijn gedachtenis en daar wil Hij zichzelf ook tonen uit Gods Woord. Wat een genade en liefdebetoon is het dat zo'n plaats bestaat! We hoeven niet te wachten totdat we Hem zien zoals Hij is, straks daarboven, we mogen Hem nu reeds herkennen in het breken van het brood en Hij wil ons daar de Schriften openen.

Wanneer Hij daar dan is, zou Hij het dan niet voor het zeggen hebben? Daarom is het goed ons uit het Woord van God te laten leren hoe het in zo'n samenkomst moet toegaan. Daarbij moeten we beseffen wat we lezen in 1 Korinthiërs 2:6 en 7: "Toch spreken wij wijsheid bij hen, die daarvoor rijp zijn, een wijsheid echter niet van deze eeuw, noch van de beheersers dezer eeuw, wier macht teniet gaat, maar wat wij spreken, als een geheimenis, is de verborgen wijsheid Gods, die God (reeds) van eeuwigheid voorbeschikt heeft tot onze heerlijkheid." en in 1 Korinthiërs 2:12-14: "Wij nu hebben niet de geest der wereld ontvangen, maar de Geest uit God, opdat wij zouden weten, wat ons door

God in genade geschonken is. Hiervan spreken wij dan ook met woorden, die niet door menselijke wijsheid, maar door de Geest geleerd zijn, zodat wij het geestelijke met het geestelijke vergelijken. Doch een ongeestelijk mens aanvaardt niet hetgeen van de Geest Gods is, want het is hem een dwaasheid en hij kan het niet verstaan, omdat het slechts geestelijk te beoordelen is.”

Gods Woord leert ons dat we onze menselijke gedachten opzij moeten zetten en ons laten leiden door wat de Geest van God ons leert uit en door zijn Woord. Alleen dan kunnen we verstaan wat Gods bedoelingen zijn. Gods Woord is hier erg duidelijk: wanneer we onze natuurlijke, menselijke overwegingen de boventoon laten voeren is het ons dwaasheid. We kunnen het slechts verstaan wanneer we ons laten leiden en leren door de Geest van God.

Waar is de Heer in het midden?

Op die vraag geeft de Heer zelf gelukkig antwoord, zoals we gelezen hebben: waar twee of drie vergaderd zijn in mijn naam. Wat is zijn naam en wat weten we uit Gods Woord over die naam? In Lukas 2:21 hebben we daarvan gelezen dat zijn naam Jezus genoemd werd. Een engel had deze naam genoemd nog voor Hij in het lichaam ontvangen was.

Er zijn in deze tekst twee kenmerken te onderscheiden:

- de naam van de Heer is Jezus
- de naam werd genoemd voordat Hij in het lichaam ontvangen was.

De betekenis van de naam Jezus is: Jehovah redt. Dat heeft ons al veel te zeggen. Het is niet de mens die redt, maar Jehovah, de God van Abraham, Izaak en Jakob, de IK ben. God zelf heeft een uitweg gegeven voor de mens die zich van Hem afgekeerd heeft. De Heer is in het midden van hen die beseffen dat ze zelf niets tot hun redding kunnen bijdragen, maar voor hun redding geheel afhankelijk zijn van God. Die heeft dan ook in hun redding voorzien door zijn Zoon te zenden:

“Want also lief heeft God de wereld gehad, dat Hij zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft, opdat een ieder, die in Hem gelooft, niet verloren ga, maar eeuwig leven hebbe.” (Joh.3:16)

Het tweede kenmerk wijst ons erop dat God deze naam en dus de redding van verloren zondaars al in gedachten had voordat de Here Jezus geboren werd, wat we ook lezen in Efeziërs 1:4: "Hij heeft ons immers in Hem uitverkoren vóór de grondlegging der wereld,..." Dat is nog wonderlijker. Er is niet zomaar een moment geweest, om het met eerbied te zeggen, dat God bedacht dat Hij een redder voor zondaren zou sturen, nee, God wist dat de mens zondigen zou en had van eeuwigheid ook de oplossing: verlossing door Hem die de naam "Jehovah redt" droeg. Van eeuwigheid af was het Gods plan om zijn hemel te vullen met verlost zondaren die zouden juichen voor zijn troon met de woorden "Gij hebt ons Gode gekocht met uw bloed", zoals we lezen in Openbaring 5:9.

Zo lezen we ook in Handelingen 4:12: "...want er is ook onder de hemel geen andere naam aan de mensen gegeven, waardoor wij moeten behouden worden" en in Handelingen 2:38: "Bekeert u en een ieder van u late zich dopen op de naam van Jezus Christus, tot vergeving van uw zonden, en gij zult de gaven des Heiligen Geestes ontvangen."

Dit alles werpt een bijzonder licht op de uitdrukking die de Here Jezus gebruikt: vergadert in mijn naam. Het is de naam waardoor we behouden moeten worden, die ons uitnodigt ons te bekeren, de naam waarin we gedoopt zijn en waaraan de belofte is verbonden dat we de Heilige Geest zullen ontvangen. Van die Heilige Geest heeft de Heer in Joh. 14:17 gezegd: "...de Geest der waarheid, die de wereld niet kan ontvangen, want zij ziet Hem niet en kent Hem niet; maar gij kent Hem, want Hij blijft bij u en zal in u zijn."

En in Joh. 16:13 en 14 staat: "...doch wanneer Hij komt, de Geest der waarheid, zal Hij u de weg wijzen tot de volle waarheid; want Hij zal niet uit Zichzelf spreken, maar al wat Hij hoort, zal Hij spreken en de toekomst zal Hij u verkondigen. Hij zal Mij verheerlijken, want Hij zal het uit het mijne nemen en het u verkondigen."

Vergadert in mijn naam betekent dus een vergadert zijn in het besef dat het Gods heilsplan was verloren zondaren te redden door Hem die in het lichaam (in de moederschoot) ontvangen is, wiens naam is Jezus, Jehovah redt. In de wetenschap ook dat Hij, die deze naam draagt ons Gode gekocht heeft met zijn bloed. Dat kan alleen wanneer we ons bekeerd hebben en gedoopt zijn in diezelfde naam en daardoor de gaven van de Heilige Geest ontvangen hebben, de Geest die ons in de waarheid leiden zal en die Hem die deze naam draagt verheerlijkt.

Daar waar twee of drie vergaderd zijn en door de Geest geleid Hem, die de naam “Jehovah redt” draagt en God, Zijn en door Hem onze Vader, verheerlijken, daar is Hij in het midden. Dat is ook de plaats waar we samen mogen komen, misschien uit gewoonte, maar bovenal omdat ons hart verlangt naar een ontmoeting met Hem, die ons kocht met zijn eigen bloed, die ons liefhad tot de dood aan het kruis van Golgotha.

Zo mogen we samenkomen. Wat dan vervolgens gebeurt in een dergelijke samenkomst, wordt geleid door de Heilige Geest en door Gods Woord dat ons daarover ook wil voorlichten.

Die plaats waar Hij in het midden is, is ongetwijfeld ook een plaats waarvan gezegd kan worden: doe de schoenen van uw voeten, want de plaats waarop gij staat is heilig. Onze eigen schoenen, die onze menselijke wandel vertegenwoordigen, moeten we maar uitdoen en ons laten leiden door de Geest van God die ons verkondigt wat Hij genomen heeft uit Hem die onze redder is. We mogen immers nooit vergeten dat er nog een kenmerk is van die naam. Dat kenmerk lezen we in 2 Tim. 2:19: “..Een ieder, die de naam des Heren noemt, breke met de ongerechtigheid.”

Wat Mattheüs 18 ons nog meer te zeggen heeft

Het twintigste vers dat we overdacht hebben, mogen we niet los zien van het hele hoofdstuk. Dat hoofdstuk is in drie stukken te verdelen: de verzen 1 t/m 14, de verzen 15 t/m 20 en de verzen 21 t/m 35. Het middelste gedeelte handelt in het bijzonder over het samenkomen van de gemeente (het is hier ook de eerste keer dat dit woord voorkomt in het Nieuwe Testament) en daarop komen we later nog terug.

Het hoofdstuk begint met een vraag van de discipelen aan de Heer, een vraag die we vaker, uitgesproken en niet uitgesproken, tegenkomen in de evangeliën: “Op dat ogenblik kwamen de discipelen bij Jezus en vroegen: Wie is de grootste in het Koninkrijk der hemelen?” Het is een vraag die de mens eigen is. Hebben we niet altijd weer de neiging een vergelijking te maken tussen onszelf en de mensen om ons heen? Er ligt een ondertoon van jaloezie in: wanneer de ander de meeste zou zijn en ik niet, waarom is die ander dan zoveel beter dan ik? De meeste te willen zijn is een eigenschap van de natuurlijke mens, ja van de duivel zelf. Is het niet zo dat de

duivel Eva reeds in de hof voorhield: "De slang echter zeide tot de vrouw: Gij zult geenszins sterven, maar God weet, dat ten dage, dat gij daarvan eet, uw ogen geopend zullen worden, en gij als God zult zijn, kennende goed en kwaad." (Gen. 3:4,5)

Op vergelijkbare wijze trachtte de duivel de Here Jezus te verzoeken: "Wederom nam de duivel Hem mede naar een zeer hoge berg en hij toonde Hem al de koninkrijken der wereld en hun heerlijkheid, en zeide tot Hem: Dit alles zal ik U geven, indien Gij U nederwerpt en mij aanbidt. Toen zeide Jezus tot hem: Ga weg, satan! Er staat immers geschreven: De Here, uw God, zult gij aanbidden en Hem alleen dienen." (Matth. 4:8-10) Die eigenschap van de duivel, die hij tracht in ons te bewerken, wordt ook in het Oude Testament genoemd en veroordeeld. We lezen daarvan bijvoorbeeld in Ezechiël 28:6-8 het volgende: "Daarom, zo zegt de Here HERE, omdat gij in uw hart uzelf gelijkgesteld hebt met een god, daarom, zie, Ik breng vreemdelingen over u, de gewelddadigste der volken; die zullen hun zwaarden trekken tegen de luister van uw wijsheid en uw glans ontwijden. In de groeve zullen zij u doen neerdalen, gij zult de bittere dood der gesneuvelden sterven, midden in zee."

We hoeven de discipelen niet te veroordelen omdat ze een dergelijke vraag aan de Heer stellen, die vraag leeft ook in ons natuurlijk hart. We moeten leren deze eigenschap te onderkennen, te veroordelen en weg te doen. Het is een voorwaarde om te kunnen verstaan wat de Heer ons leert over de gemeente. Die gemeente die Hij zo lief had dat Hij voor haar stierf. De vraag van de discipelen komt kort nadat de Heer hen dat juist had gezegd: "Terwijl zij samen in Galiléa verkeerden, zeide Jezus tot hen: De Zoon des mensen zal overgeleverd worden in de handen der mensen, en zij zullen Hem ter dood brengen en ten derden dage zal Hij opgewekt worden." (Matth. 17:22,23) De discipelen begrepen dat niet. Zij verwachtten immers het Koninkrijk. Wij echter hebben het gehele Nieuwe Testament en weten van Zijn volbrachte werk op Golgotha. Hoeveel te meer moeten wij dan de nederigheid leren en de hoogmoed verafschuwen en wegdoen.

Als antwoord op de vraag stelt de Heer de discipelen een klein kind voor en zegt: "Voorwaar, Ik zeg u, wanneer gij u niet bekeert en wordt als de kinderen, zult gij het Koninkrijk der hemelen voorzeker niet binnengaan. Wie nu zichzelf gering zal achten als dit kind, die is de grootste in het Koninkrijk der hemelen." (Matth. 18:3,4)

Die verandering moet ook bij ons plaats vinden, want die is er niet automatisch wanneer we ons bekeerd hebben en de Here Jezus als

onze Verlosser en Zaligmaker hebben aanvaard. Onze oude natuur blijft ons hier op aarde nog achtervolgen en is een gewillig instrument van de duivel. Daardoor is al zoveel kapot gemaakt. Laten we worden als de kinderen, zoals de Heer ons leert. Kleine kinderen kennen nog geen trots en hoogmoed. Die vertrouwen volledig op wat hun ouders zeggen en zijn steeds bezig met leren. Zo moeten wij ook onszelf en onze oude zondige natuur afleggen (die immers met Christus gestorven is) en volledig vertrouwen op onze Vader in de hemel en van Hem leren door zijn Woord en Geest.

De Heer windt er geen doekjes om wanneer Hij spreekt over de ergernissen (het aanstoot geven en aanstoot nemen). De houding van hoogmoed kan immers ook in onze tijd jonge gelovigen afstoten. Het is een les die de Heer zelf ons geeft en die we nooit mogen vergeten, zeker niet wanneer het gaat om het samenkomen van de gemeente.

In het tweede gedeelte van dit hoofdstuk leert de Heer ons nog een heel belangrijke les, namelijk het in de praktijk brengen van het voorgaande in het geval dat er sprake is van zonde. De houding van nederigheid en het wars zijn van hoogmoed mag nimmer zover gaan dat wat fout is goed genoemd zou worden of dat, om ergernissen te voorkomen, zaken maar onder het vloerkleed geschoven zouden worden. We lezen in Joh. 1:17: "...de genade en de waarheid is door Jezus Christus gekomen." Er staat hier een enkelvoud (is) waar we een meervoud zouden verwachten (zijn). Toch is dit de juiste vertaling. Dat is ook niet voor niets. Genade en waarheid zijn onlosmakelijk met elkaar verbonden en op z'n hoogst in onze Heiland zelf. Hij heeft de wereld getoond dat zij door en door zondig is. Hij heeft zich aan het kruis laten nagelen, onschuldig en heeft daarmee de schuld van de wereld bewezen, maar daarmee ook Gods oneindig grote genade getoond: verlossing van verloren zondaren op grond van Zijn werk. (En Hij heeft daarmee zijn God op het hoogst verheerlijkt.) Een werk waarvan de moordenaar aan het kruis als eerste de vruchten mocht plukken: nog dezelfde dag mocht hij met de Heer in het paradijs zijn.

Hierin en in zijn hele leven op aarde is de Heer ons tot voorbeeld en we mogen Hem daarin navolgen. Dat geldt in het bijzonder in het omgaan met zonde in de gemeente. De Heer geeft ons in Matth.

18:15-17 vier opeenvolgende opdrachten, die telkens gescheiden worden door de woorden “indien niet”:

“Indien uw broeder zondigt, ga heen, bestraf hem onder vier ogen. Indien hij naar u luistert, hebt gij uw broeder gewonnen. Indien hij niet luistert, neem dan nog een of twee met u mede, opdat op de verklaring van twee getuigen of van drie elke zaak vaststa. Indien hij naar hen niet luistert, zeg het dan aan de gemeente. Indien hij naar de gemeente niet luistert, dan zij hij u als de heiden en de tollenaar.” Hierin ligt voor ons een bijzonder belangrijke les. Waar we eerder gezien hebben dat we de neiging tot hoogmoed en het ons verheffen boven de anderen moeten wegdoen, bestaat er een andere neiging die ons uit onze oude natuur achtervolgt: de neiging tot kwaadspreken en roddelen. Ook uit die neiging is al veel ellende voortgekomen en ze is zo mogelijk nog moeilijker te onderdrukken dan hoogmoed. Gods Woord en het Woord van onze Heer is helder en duidelijk, ook hier: bestraf hem tussen u en hem alleen. Wanneer er had gestaan: tussen u en hem, dan was dat al voldoende geweest. “Tussen u en hem alleen” benadrukt nog eens de waarde die de Heer daaraan hecht.

De bedoeling van de Heer met de volgorde van handelen zoals hier door Hem wordt aangegeven, is de zonde die er is te doen belijden en daardoor weg te doen voordat de gemeente erdoor wordt besmet. Immers door over dergelijke dingen te spreken worden we verontreinigd. Het is daarmee niet anders dan met zoveel beelden en teksten die ons uit de wereld onder ogen komen. Die verontreinigen ons en kunnen al te gemakkelijk ons denken beïnvloeden. Hoe hebben we het niet elke dag nodig ons voor de Heer te verootmoedigen en te belijden dat we dingen gezien en gehoord hebben die in de wereld misschien wel normaal gevonden worden, maar door een christen afgewezen moeten worden.

Als er sprake is van zonde, dan is het doel van de Heer dat te doen opruimen, veeleer dan dat bekend te doen worden. Tegen deze basisregel zondigen we maar al te gemakkelijk. “Bestraf hem onder vier ogen. Indien hij naar u luistert, hebt gij uw broeder gewonnen” (en de gemeente niet verontreinigd, zouden we daaraan kunnen toevoegen). Hoe belangrijk is deze les. De Heer zoekt belijdenis, zodat Hij vergeving kan schenken, immers: “Indien wij onze zonden belijden, Hij is getrouw en rechtvaardig, om ons de zonden te vergeven en ons te reinigen van alle ongerechtigheid.” (1 Joh.1:9)

Wanneer we allen in de goede gezindheid zijn dan zal deze eerste stap reeds voldoende zijn. Wordt de zonde echter niet beleden en

veroordeeld dan vraagt de waarheid om een volgende stap, die ook weer het kenmerk van genade draagt: "Neem dan nog een of twee met u mede." Eén is al genoeg. De Heer weet hoe snel we verontreinigd worden en bedoelt die verontreiniging zoveel mogelijk te beperken. Dat is genade. De Heer nagelt niemand aan de schandpaal. Hijzelf heeft daaraan gehangen en alle zonden gedragen. Dat moeten we altijd weer leren. We moeten echter wel het kwaad, waarvan we op de hoogte zijn behandelen. We mogen het er niet bij laten zitten wanneer een persoonlijk gesprek niets oplost. De waarheid vraagt dat van ons en de Heer geeft daartoe dan ook duidelijke en ondubbelzinnige instructies, altijd weer met als doel de "broeder te winnen".

Als dit alles nog niet voert tot belijdenis en dus reiniging van de zonde, moet het zover komen dat de gehele gemeente ervan op de hoogte moet zijn. Helaas is het zo dat onze menselijke (en dus zondige) neiging er maar al te vaak toe leidt dat een dergelijke zaak al eerder onderling is besproken en becommentarieerd. Dat is niet de weg die de Heer ons wijst. We beseffen veel te weinig dat het niet volgen van deze heldere handleiding er veeleer toe leidt dat de zonde niet wordt veroordeeld. Dat zou niet zo moeten zijn. Vaak staan wijzelf de Heer in de weg wanneer Hij zijn heilzame werk aan het doen is.

Wanneer de eerste drie stappen niet voeren tot een belijdenis dan kan er geen sprake meer zijn van een verdere gemeenschap met zo iemand in de gemeente: "dan zij hij u als de heiden en de tollenaar." Dat wil zeggen dat zo iemand uitgesloten wordt van de gemeenschap met de andere gelovigen. Dan rest ons slechts het gebed tot de Heer zo iemand in het hart te raken en alsnog te doen belijden. Dan kunnen we hem weer ontvangen, zoals we met blijdschap een heiden en een tollenaar zouden ontvangen na hun bekering. Immers, altijd weer is het genade en waarheid die samen gaan.

Hierop volgt dan de tekst die van zo groot belang is voor de praktische gemeenschap tussen gelovigen: "Voorwaar, Ik zeg u, al wat gij op aarde bindt, zal gebonden zijn in de hemel, en al wat gij op aarde ontbindt, zal ontbonden zijn in de hemel." (vers 18) Wanneer wij handelen in de gezindheid die de Heer ons leerde in het eerste gedeelte van Matth. 18 en de volgorde handhaven die de Heer ons in de verzen 15 t/m 17 leert, wordt het binden en ontbinden dat

door ons geschiedt in de hemel beaamd. Een dergelijk binden of ontbinden geldt dan ook voor alle gelovigen die met elkaar verbonden zijn in de gemeente. Een besluit genomen door een gemeente te eniger plaats geldt dan ook voor een gemeente elders, immers de hemel stemt met dit besluit in zoals we in deze tekst vinden.

Wordt D.V. vervolgd
K. Pieterman

~~~~~

Bevestiging van een Godsontmoeting

Op 7 november las ik in het Reformatorisch Dagblad een stuk over het boek "Knielen op een bed violen". Het boek ken ik niet en daar zal ik ook niet over schrijven. Wat in het stuk mijn aandacht trok was hetgeen volgens het Reformatorisch Dagblad door de schrijver over de hoofdpersoon werd gezegd: "Hij was voortdurend op zoek naar bevestiging van zijn Godsontmoeting, maar stierf in onzekerheid". Dat bracht opnieuw het probleem van velen in bevindelijke kringen onder de aandacht. Er zijn er zovelen die de één of andere bevestiging zoeken op grond waarvan zij op zijn minst durven hopen, dat de Here naar hen heeft omgezien. Het heeft alles te maken met het begrip bevinding.

Ik zocht in een encyclopedie en vond onder het hoofd "bevinding" een stuk van Professor Dr. K. Dijk, waarvan ik het volgende overneem: "Bevinding is in vals mystieke kring vaak verkeerd verstaan. Schortinghuis bijvoorbeeld leerde dat er tweeërlei kennis der waarheid is. Allereerst een letterlijke of beschouwende, die men krijgt door het horen en bestuderen van de Schrift, en dan de bevindelijke en gestaltelijke kennis, die men verkrijgt door het gevoel. Zij is de eigenlijke; zij valt met het wezen des geloofs samen; zij kan los staan van de eerste. Maar zo wordt de bevinding tot het fundament van de religie en de zekerheid niet in het objectieve werk van Christus buiten ons, maar in de subjectieve ervaring in ons gelegd."

De Professor heeft gelijk als hij het afwijst dat de zekerheid van de christen in de eigen subjectieve ervaring gezocht zou moeten worden. Overigens vind ik zijn betoog te weinig begrijpelijk en overbodig omslachtig.

Wat is er mis als men zoekt naar zekerheid door bevinding? Het is mis omdat men dan doet wat Thomas deed. Hij zei dat hij beslist niet zou geloven (dat de Here was opgestaan) tenzij hij zijn vinger in zijn wonden zou kunnen steken.

Hoe vinden wij het als we een goede vriend of lid van ons gezin iets vertellen of beloven en het blijkt dat we niet geloofd worden? Is dat niet erg teleurstellend, zoiets als een verkapte mededeling dat je onbetrouwbaar bent of een zwetser?

Hoe zal de Here het ervaren als blijkt dat we zijn woorden niet geloven, als we eerst iets willen voelen of ondervinden voordat we overtuigd zijn dat Hij zijn beloften vervulde?

Er zijn er velen die een zogenoemde bevindelijke prediking pas een goede preek vinden. Vaak wordt erop gewezen dat bevinding immers in de Bijbel wordt genoemd, waarbij naar Romeinen 5:4 wordt verwezen. Bevinding, dat wat men meemaakt, wordt dan als een aanwijzing beschouwd dat de Here met iemand bezig is of te doen wil hebben.

Meestal realiseert men zich niet dat Romeinen 5 begint met de vaststelling: "Wij dan, gerechtvaardigd uit het geloof, hebben vrede met God door onze Here Jezus Christus, door wie wij ook de toegang hebben verkregen in het geloof tot deze genade, waarin wij staan, en roemen in de hoop op de heerlijkheid Gods."

De bevinding die in Romeinen 5 wordt genoemd is dus de ondervinding of ervaring van iemand die helemaal niet naar zekerheid zoekt, maar ten volle verzekerd is van de vergeving der zonden en vrede met God heeft door Jezus Christus. Hier vinden we dus geen aanwijzing dat het goed is om naar bevinding te haken als een bewijs van bekering of uitverkiezing of aanvaarding door de Here.

Er zijn er ook die in eigen hart en leven zoeken naar de verandering die er zal zijn als de Here ze bekeerd heeft, wat dan als bewijs wordt gezien dat zij zijn uitverkoren. De Dordtse leerregels zeggen dat we onszelf moeten onderzoeken om van de verkiezing

zekerheid te verkrijgen, waarbij wordt verwezen naar 2 Korinthiërs 13:5.

Daar staat inderdaad “Onderzoekt uzelf of gij in het geloof zijt, beproeft uzelf, of kent gij uzelf niet dat Jezus Christus in u is?” Maar dat staat er beslist niet om de lezers tot zelfonderzoek te bewegen teneinde zekerheid van verkiezing of redding te krijgen. Die dingen zijn daar niet het onderwerp. Het onderwerp in 2 Korinthiërs 13 is dat men in Korinthe betwijfelde of Paulus wel een apostel van Jezus Christus was. Daar handelden trouwens de hoofdstukken 10, 11 en 12 al over. In het dertiende hoofdstuk zegt Paulus dan “onderzoekt uzelf of gij in het geloof zijt...” Waarom? Omdat zij (inderdaad gelovige mensen) zich moesten realiseren dat zij het evangelie waardoor zij geloofd hadden, van Paulus gehoord hadden, waaruit bleek dat de Here hem gebruikt had om hen door zijn dienst tot Jezus te leiden. Dat was immers het beste bewijs dat de Here hem gezondend had!

Ook 2 Korinthiërs raadt de gelovigen dus niet aan om in zichzelf te zoeken naar..... Ja, naar wat? Een droom? Een Godsontmoeting? Een andere bijzondere ervaring? Neen. Zekerheid van onze behoudenis, van de verlossing van de vergeving der zonden ligt niet in onze bevindingen, maar in het absoluut betrouwbare Woord Gods, dat ook de Here Jezus heeft gesproken: “Want alzo lief heeft God de wereld gehad, dat Hij zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft, opdat een ieder, die in Hem gelooft, niet verloren ga, maar eeuwig leven hebbe.” (Johannes 3:16)

Dat betrouwbare Woord van God is genoeg en moet ook voor een ieder genoeg zijn. Zoeken naar enige bevestiging, welke en waar dan ook, betekent dat u de Here niet vertrouwt en dat bedoelt u hopelijk niet.

Nu we dan toch weer een onderwerp bespreken dat met de zekerheid van de verlossing te maken heeft, wil ik over enige punten nog kort schrijven:

- 1 Geloof is geen verdienste. De redding is niet om het geloof, maar door het geloof. Geloof is niet iets dat de Here zomaar als het Hem behaagt aan iemand geeft. Geloof is door het horen van het Woord van God. Van enige verdienste is daarbij geen sprake. (Romeinen 10:14 en 17)
- 2 Beking is de opdracht van God aan alle mensen. De mensen moeten zich tot God keren. Meermalen lezen we het verwijt van

- de Here dat mensen zich niet bekeerd hebben, zelfs niet als de Here duidelijk op wonderlijke wijze uitgered had.
- 3 Uitverkiezing is te vergelijken met een boer die een vruchtboompje in zijn tuin wilde hebben. Hij aarzelde tussen de keus van een pruim of van een kers. Hij koos tenslotte de kers. De vruchten die daar later aan verschenen, waren door hem gekozen bij de keus van het boompje.
Zo zijn zij die geloven “in Christus uitverkoren”. In de keus van Christus als tarwekorrel die zou sterven, heeft God tegelijk allen gekozen die de vrucht van zijn lijden en sterven zijn. Zo heeft uitverkiezing toch te doen met voorkennis, zoals ook Petrus geschreven heeft (1 Petrus 1:1 en 2).
Denk echter niet dat iemand om zijn goede eigenschappen uitverkoren is. Uitverkoren zijn zij die, al zijn ze grote zondaars, in Christus geloofd hebben en daardoor met Hem zijn gestorven en opgestaan. Zij zijn de vrucht in de halm van de gestorven Korrel.
 - 4 Het beeld van de pottenbakker dat we in Romeinen 9 vinden, zegt niet dat God soeverein de één kiest en de ander verwerpt. Het zegt dat God recht handelt als Hij barmhartig is voor iemand die zich bekeert en eveneens als Hij verwerpt wie zich vijandig en zondig tegenover Hem gedraagt. (Zie Jeremia 18:1-11)

Overigens handelt Romeinen 9 helemaal niet over uitverkiezing. Zowel Augustinus als Calvijn dachten dat, maar vergisten zich. Het hoofdstuk behandelt de vraag of de Here wel recht handelt tegenover het volk Israël. Dat is het onderwerp in de hoofdstukken 9, 10 en 11 van de Romeinenbrief.

J.Ph.B.

~~~~~

Adelaarswieken draaien niet

Berend luisterde naar het geluid van de wind die de lijnen waarmee de kap van de molen vaststond, deed zingen. Het einde van het jaar, het laatste jaar dat hij de molen nog had laten draaien. Jawel, het liep op het einde, het jaar, de molen en Berend ook. Negenenzeventig jaar, nog niet zo oud. Maar kopzorg en gepieker slopen meer dan het sjouwen van een zak meel.

En nu lag hij op bed, problemen met de rikketik, maar nog meer problemen met verleden en toekomst. Het verleden, ja, slopend om daar telkens weer aan te denken. En al wentelde je de oude geschiedenis in je denken als de wieken van de molen, er veranderde niets aan.

Tweeëndertig jaren was hij geweest toen hij met Anna van de molen trouwde, de oudste dochter van Willem. Het leek alles mooi en dat was het eigenlijk ook geweest. Totdat Klaas, de zoon die twee jaar jonger was dan Anna, het bestaan had om een elektrische malerij op te zetten en met schone beloften van snellere bediening de klanten van de molen ging wegzuigen en daarmee de wind uit zijn wieken nam.

Vele jaren had hij nog met minder klanten kunnen doorwerken, maar geld voor noodzakelijk onderhoud en voor vernieuwing was er niet meer binnengekomen. Slijtage had de molen tenslotte stilgezet, nu acht maanden terug en na korte tijd was gebleken dat ook bij Berend zelf door slijtage het eind nabij was gekomen.

Er was in die jaren veel gepraat. Niet met Klaas, want die werkte bij hem als een rode lap op een stier. Maar wel met Marie, de vrouw van Klaas. Ze had hem voorgesteld de molen over te nemen, hij zou dan kunnen doorwerken zo lang het nog loonde, Klaas zou ervoor zorgen, dat noodzakelijk onderhoud nog verricht werd en hij zou met Anna in het huisje kunnen blijven. Maar wat een idee. Moest hij zetbaas worden bij zijn zwager, de man die ervoor ging zorgen dat de molen van Driest tenslotte stil kwam te staan? Dat hij zich niet schaamde! Het levenswerk van zijn grootvader en zijn vader afbreken en hem, de echte molenaar, laten werken met hulp van zijn goedheid? Wat goedheid? Eerst je levenswerk naar de knoppen helpen en dan voor Sinterklaas spelen? Schande gewoon.

Er werd op de deur geklopt en er kwam iemand binnen. Berend draaide zijn hoofd opzij om te zien wie dat kon zijn. Anna was al zes jaren geleden van hem weggenomen. Vrome vrouw was zij geweest. Die was goed heengegaan, zoals de mensen dat zeggen. Jawel, maar ze had jaren verdriet gehad door de onenigheid met haar broer. Ze had ook geprobeerd hem te overreden om het voorstel van Klaas aan te nemen en niet langer weerbarstig te zijn. Dat had toen weer onenigheid tussen hen beiden gegeven. Het moest nou toch niet gekker worden, had hij gezegd, dat zelfs zijn vrouw hem ging afvallen. En ook dat had verdriet gegeven, knagend verdriet, vooral bij Anna.

Even later stond Marie bij zijn bed. Daar kreeg hij warempel natte ogen van. Nou ja, Marie was een goeierd, maar natte ogen passen beter bij vrouwen. Een beetje flink blijven, Berend, ze moeten niet denken dat je van slappe stopverf gevormd bent.

“Zo, Berend”, zei Marie, “ik dacht dat ik maar even moest komen om wat te redderen. Nou je op bed ligt komt daar natuurlijk niets van. Een paar dagen kan het meestal wel leiden, maar je moet niet stoffige Berend worden.”

“Ben ik al”, mopperde Berend in een poging onverschillig te lijken.

“Mij dunkt dat het nog wel meevalt.”

“Ja, ja, dat ken ik”, zei Marie. “Al hebben mannen adelaarsogen, stof zien ze niet.” Daarbij trok ze uit haar schortzak een stofdoek te voorschijn en ze begon de bovenkant van het penantkastje af te stoffen. Totdat ze zich plotseling realiseerde dat Berend eerder aandacht nodig had dan een kastje. Ze draaide zich naar hem toe en zei: “Ik heb je warempel nog niet eens gevraagd hoe het met jou zelf gaat. “

“t’ Gaat wel”, zei hij, “zolang ik maar blijf liggen tenminste. Maar een mens moet er ook af en toe uit en dan valt het tegen. Het lijkt er haast op dat ik wat aan mijn benen mankeer, want die willen me bekant niet meer dragen.”

“Het zijn vast je benen niet, Berend. De dokter heeft immers gezegd dat je hart het probleem is.”

Berend knikte. “Je hebt wel gelijk, maar de dokter weet ook niet alles. Die ziet alleen maar de buitenkant.”

Ze zwegen alle twee. Maar de gedachten gingen bij beiden verder. Berend had er eigenlijk wel behoefte aan om zich uit te spreken. Je gepieker kan wel eens teveel worden maar aan de andere kant goo

je ook weer niet zo gauw de deur van je hart open. Voor je er erg in hebt rolt er iets uit wat je liever had binnengehouden.

“Mij dunkt dat de buitenkant niet zo gezond meer is”, zei Marie, “maar het lijkt erop dat je aan de binnenkant grotere problemen hebt.”

“Kon wel eens wezen”, bromde Berend, “ik heb vanmorgen het gevoel dat ik lucht te kort kom.”

“Misschien helpt het als je je hart eens zou luchten”, antwoordde Marie.” Waar tob je over?”

“Och, als je niks kunt doen, kan je altijd nog denken. En dat kan je ook moeilijk stilzetten. Dan denk je over het verleden, over alles wat geweest is en wat anders had ontmoeten. En dan denk je over de toekomst. Ik zal wel niet veel tijd meer krijgen, maar daarna komt er de tijd die nooit zal eindigen. En als je daar vlak voor ligt, denk je er over na.”

“Kan ik me voorstellen” zei Marie. “Maar ik zal wat thee klaar maken. Daarna kunnen we nog genoeg praten.” Ze stond op en begon de fluitketel te vullen. En wat doe je dan als vrouw. Je pakt intussen dit aan, ruimt dat nog even op, zet wat dingen recht. En al doende begon ze te zingen. Ja, Marie kon zingen. Dat wist het hele dorp.

Als mijn leven is gedaan
zie ik Jezus daar,
en het aardse is vergaan,
zie ik Jezus daar.
Hier denk ik aan dit en dat,
zorgen en problemen zat.
Maar die mij heeft liefgehad,
Jezus, zie ik daar.

‘k Overdenk wat is geweest,
Jezus zie ik daar,
zon, maar schaduwen het meest,
Jezus zie ik daar.
Bij al wat mij hier bewoog
had ik vaak mijzelf in 't oog,
maar in 't hemels licht omhoog
zie ik Jezus daar.

Hier voel ik mij vaak alleen,
Jezus wacht mij daar.
wacht mij hier op aard niet één,
Jezus wacht mij daar.
Daar zie ik mijzelf niet meer,
maar mijn Heiland en mijn Heer.
Zalig heil, het komt een keer!
Jezus zie ik daar.

Toen begon de ketel te fluiten en Marie stopte met zingen. Ze goot water in de theepot. Maar achter zich hoorde ze wat. Ze draaide zich om en keek naar Berend. Die lag met tranen in zijn ogen en trachtte zijn snikken in te houden. Het was toch ook te gek om van te praten dat je als ouwe kerel van bijna tachtig lag te snotten doordat iemand een lied zong. Jawel, te gek om van te praten, maar houd dat maar eens tegen als je zo lang in je denken gevochten hebt en tenslotte moet erkennen dat je niet meer kunt.

“Nou nou, je bent me er een” zei Marie. “Dan doe ik mijn best om je wat op te beuren met een lied en ga jij nota bene huilen.”

Barend kon niet antwoorden maar knikte heftig met zijn hoofd. Jawel, zo was het.

Het was even stil terwijl Marie met de kopjes bezig was. Maar toen kon Berend weer praten.

“Het moet er maar uit, Marie. Er is zoveel dat anders had moeten. Klaas had gelijk, maar ik wilde niet toegeven.” Hij stopte, moest even op adem komen.

“Het heeft Anna veel verdriet bezorgd, maar ik hield vol dat ik terecht boos was. De laatste dagen heb ik veel nagedacht en ik heb begrepen dat ik het jullie ook moeilijk gemaakt heb. Waarom?”

Opnieuw zweeg hij om kracht te verzamelen. “De tijd heeft wel getoond dat de windmolen inderdaad geen toekomst meer heeft. Als ik terugkijk, heb ik dus geen reden om trots te zijn. Maar dat is niet alles.”

Telkens even wachtend kwam het er uit. “Je hebt gezongen “Jezus zie ik daar”. Dat vraag ik me nou af. Je weet ook wel dat er in Mattheüs 5:8 staat “zalig zijn de reinen van hart, want zij zullen God zien”. Ik kan niet zeggen dat ik rein van hart ben. Lange tijd heb ik er meer aan gedacht, dat Klaas niet deugde, dwaas als ik was. Maar nou ligt de zaak precies andersom. En niet alleen dat. Als ik terugkijk en niks verdoezel, moet ik toegeven, dat ik beslist niet rein van hart ben. En dat zit me niet lekker. En dan ga jij in een

lied zingen dat je Jezus zult zien. Is het een wonder, dat het me te machtig werd?"

Hij stopte weer, maar nu wat langer. "Ik ben moe" zei hij toen. "Later verder."

Marie zag wel dat het inderdaad beter was als hij niet verder praatte.

"Ik zal even wachten en dan wat thee inschenken. Als ik je help, zal je misschien wat kunnen drinken."

Berend knikte. Zo zou Anna ook gepraat hebben. Een vrouw in huis is toch wat anders dan alleen naar stilstaande wieken kijken.

De zondag brak aan. Berend had het bed niet uit kunnen komen. Ik lijk de molen wel. Die kan ook niet meer, had hij gemompeld. Maar hij verlangde ook niet naar eten. Ook dat zou hem teveel zijn. Een flinke rukwind en Berend is aan het eind, dacht hij. Kwam er nu maar iemand met wie hij kon praten. Zeker, hij had gebeden. Maar als je iemand in de ogen kunt kijken lijkt het alsof je meer contact hebt.

Af en toe zakte hij weg in een sluimering. Toen hij hoorde dat iemand de deur opende, was het al drie uur in de middag.

"Zo, Berend, hier ben ik dan. Ik dacht ik moest mijn zwager maar eens opzoeken." Die zware basstem was onmiskenbaar van Klaas. De stem ging verder. "Je hebt met Marie wat gepraat, maar nou moet ik ook wat zeggen. Want je nam teveel schuld op je. Ik had er met jou over moeten praten voordat ik met een elektrische maalderij begon. Het was heel begrijpelijk dat je verontwaardigd was. Ik wil je zeggen dat het me nu bar spijt."

Berend keek zijn zwager met betraande ogen aan. "Kan wel zijn, Klaas, maar ik heb jarenlang de wrok gekoesterd, een verkeerd ding, Klaas. Maar dat is het verleden. Ik sta voor een lange toekomst, de eeuwigheid en die weegt zwaarder."

Klaas knikte. "Dat kan ik begrijpen. Maar misschien krijg je nog een paar jaar."

"Nee, nee" zei Berend, "ik voel dat ik aan de poort ben gekomen. Maar ik ben niet klaar. Rein van hart, Klaas, dat moet je wezen wil je de goede kant opgaan. Zalig zijn de reinen van hart, weet je wel. Dat ben ik nooit geweest."

Klaas hoorde het aan, maar wist niet zo gauw wat hij antwoorden moest. Dus zaten ze stil. Toen zei Berend: "er moet nog iets in de Bijbel staan over vrucht dragen en zo en over snoeien."

“Snoeien?” vroeg Klaas, “dat zou ik niet weten. Ik weet wel, dat ergens in Johannes over de wijnstok iets geschreven is en over vrucht dragen. Waar heb je de Bijbel?” “In de la onder de tafel” zei Berend. Die was gauw genoeg gevonden en Klaas begon te bladeren. “Moet voor de kruisiging staan” mompelde hij. “Wacht, dat is het geloof ik. En hij begon te lezen: “Ik ben de ware Wijnstok, en Mijn Vader is de Landman. Alle rank, die in Mij geen vrucht draagt, die neemt Hij weg; en al wie vrucht draagt, die reinigt Hij, opdat zij meer vrucht drage. Gijlieden zijt nu rein om het woord, dat Ik tot u gesproken heb. Blijft in Mij, en Ik in u. Gelijkerwijs de rank geen vrucht kan dragen van zichzelf, zo zij niet in den wijnstok blijft; alsoo ook gij niet, zo gij in Mij niet blijft. Ik ben de Wijnstok, en gij de ranken; die in Mij blijft, en Ik in hem, die draagt veel vrucht; want zonder Mij kunt gij niets doen.”

“Lees nog een over dat reinigen” zei Berend.

En Klaas las: “Alle rank, die in Mij geen vrucht draagt, die neemt Hij weg; en al wie vrucht draagt, die reinigt Hij, opdat zij meer vrucht drage.”

“Zie je, dat is het probleem” zei Berend. “De Here moet mij reinigen, maar daarvoor heb ik geen tijd meer. Zalig zijn de reinen van hart, want zij zullen God zien. Maar ik zal Hem niet zien, Hij zal mij moeten oordelen.”

“Ho even” zei Klaas, “er staat iets achter: Gijlieden zijt nu rein om het woord, dat Ik tot u gesproken heb.”

Berend veerde omhoog. “Wat zei je? Lees dat nog eens.”

Klaas las opnieuw: “Gijlieden zijt nu rein om het woord, dat Ik tot u gesproken heb.” Het was enige tijd stil. Toen klonk zwak de stem van Berend: “Er is daar meer. Er staat ook: zij hebben ze aangenomen en hebben erkend dat Ik van U uitgegaan ben en hebben geloofd, dat Gij mij gezonden hebt.”

Na enige tijd waagde Klaas het te vragen: “Heb jij dat geloofd? Want zo simpel ligt het niet. “ Maar Berend reageerde niet meer. Er liepen tranen over zijn wangen. Toen hief hij plotseling zijn beide armen omhoog: “Here, dat ik U nou toch mag zien!”

Zijn armen vielen terug en hij bewoog niet meer. Waarom zou hij ook? Hij zag immers zijn Verlosser. Was dat niet genoeg?

Bij U te zijn, die met erbarmen
en grote liefde aan ons dacht,
ons opnam in zijn sterke armen
en tot de Vader heeft gebracht,
ja, U te zien, mijn Heiland Heer,
Geef dat mijn ziel slechts dat begeer.

Uw stem te horen en uw wonden
te zien, geslagen ook voor mij,
te weten alle schuld en zonden
gedenkt U niet, dat is voorbij.
Ja, U te zien, mijn Heer en God,
is dan mijn vreugde, mijn genot.

De hemeldeuren gaan wijd open,
voor ieder die in U gelooft,
dat is een weten, niet slechts hopen,
omdat Uzelf dat hebt beloofd.
O zaligheid, bij U te zijn,
door U gewassen, heilig, rein.

J.Ph.B.

~~~~~